

BIBLIOTEKA
SHTETIT

85H-1

A.68

Zenel
Anxhaku

Dalet

POEZI

8H-1
A 69

ZENEL ANXHAKU

VALËT

poezi

11296.

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

Tirazhi 1000 kopje

Format 70x100/32

Stash: 2204-72

KOMBINATI POLIGRAFIK — Shtypshkronja e Re
Tiranë, 1977

Si mundet gjoksi ta mbajë një zemër
që rreh nën të me peshën e agimit,
një zemër ku përmbledhur janë të gjitha këngët
dhe krahët e palodhur të gëzimit.

Shpërthe!

Sa bukur kur sheh,
synë e agimit të çelë.

Sa bukur kur sheh
jetën që rrjedh,
jetën që ngrihet e zien
si det.

Shpërthe!

DUKE LEXUAR VËLLIMIN XIX TË SHOKUT ENVER

Shumë dimra kaluan për të ardhur këtu,
por ai ishte tmerrësisht i ftohtë;
armiqtë i kishim të egër e të shumtë,
tradhtia hapej si hije në botë.

Nga ky dimër s'do dalin shqiptarët,
do mbyten mes borës e erës.
Por ne të bashkuar përballë dimrit të ashpër
kishim në zemër shpërthimin e pranverës.

ZJARRI YNË . . .

Në çdo mal u ndez një zjarr,
nata u bë ditë;
bie dielli delngadalë,
varet përmbi Drin.

Zjarri që na ndezi zemrat
ndezi malet dhe lumenjtë,
nëpër diga shkruajnë emrat
dhjetëra Promete.

Do lexojnë emrat nipat
dhe do thonë me respekt
«Shumë të fortë kanë qenë gjyshat,
më të fortë se Prometeu. . .»

Zjarri ynë ngrohu shtëpitë,
ngrohu ëndrrat më të mira;
zjarri ynë ngroh tani,
do të ngrohë dhe nip shtërnipat. . .

S A M I R Ë

Sa mirë kur dielli mbi qerpik
dorën lehtë ta vë
dhe derdh gëzimin pikë-pikë
një zog që loz me të.

Sa mirë kur turresh nëpër udhë
si një përrua i rrëmbyeshëm
dhe njerëzit rreth janë të tutë,
të mirë, të thjeshtë e të natyrshëm.

Sa mirë kur ngjitesh nëpër skela
me diellin rrokesh qafë për qafë,
ndërton e ngre këngë të reja
me vrull e forcë të pamatë.

Sa mirë kur djersa si kristali
pikon mbi ballin e skalitur
dhe si ortek që zbret nga mali
gëzimi vjen duke u rritur.

LUMTURIA

Si qenka kështu lumturia
e thjeshtë, e natyrshme, e prekshme;
plisat thërrmoj në duart e mia
dhe ndiej dashurinë e fuqishme të njerëzve.

Shtrengoj dorën e babait që lëroi arën,
dorën e nënës që barin pastroi,
dorën e vajzës që hodhi farën-
me dhjetëra duar shtrengoj.

Dhe them me vete: ja, lumturia
hapet si një det i bardhë.
Plisat thërrmoj në duart e mia
dhe ndiej aromën jetëdhënëse të saj.

MARSH STUDENTESK

Populli na solli këtu
të ngjisim majat e shkencës,
net të gjata pa gjumë,
transhetë njëra pas tjetrës.

Fronti ynë është i vështirë, —
në ballë me shokët punëtorë;
kush ngel në vend t'i japim ndihmë,
kush kthehet prapa është dezertor.

Fluturake janë ditët studenteske,
mos thoni: «Ç'bëhet kështu?»
Kalin e kohës ta kapim prej frerëve,
s'e lëmë të vejë kuturu.

Me të të vemi në shtigje që s'u shkelën,
të vemi në maja që kurrë s'u zunë, —
nxënës të mirë në shkollën e jetës
me libër, kazmë e pushkë.

PRANVERA

A e ndien pranverën?
Në zemrën e dheut lëvizin
mijëra krijesa të gjalla
që krijojnë dhe rikrijojnë jetën.

A e sheh pranverën?
Mijëra gonxhe të shëndetshme
presin të shpërthejnë nesër.

A e dëgjon pranverën?
Nga malet rrëkezat gumëzhijnë, si bletët,
të dashuruara me detin, të dashuruara me erë,

Vështroje, dëgjoje pranverën...